

Landsthingets Udkaft, at den foregaaende i Rækken skulde være tilstede, og inden den dømmende Myndigheds Omraade paa den Tid, da Skriftet bliver tiltalt, saa troer jeg dog, at man paa ingen Maade kan undgaae i Loven at optage saadanne Bestemmelser, hvoraf det tydeligt fremgaaer, at den Paafølgende i Rækken, naar han opfordres til angive Gen af de foregaaende i Rækken, fordi disse ere det Offentlige ubekjendte, da er pligtig at meddele saadanne Oplysninger, som kunne fritage ham for Ansvar, derved, at Gen af de Foregaaende i Rækken kan drages til Ansvar, selvfølgelig dersom han ikke er reist bort. Det er vel muligt, at denne Paragraph har været saaledes forstaaet af de ærede Forslagsstillere, at det Offentlige ikke behøver at anstille Inquisition, naar man veed, hvo der er Udgiver, men derimod ikke, hvo der er Forfatter, og at man ikke behøver at tilvelebringe Bevis for, at Forfatteren ikke kan drages til Ansvar, førend man holder sig til Udgiveren. Dette har vistnok været de ærede Forslagsstilleres Mening; men jeg nægter ikke, at det forekommer mig, at Paragraphen er saa utydelig affattet, at man ikke med nogen Sikkerhed kan forudsee, hvorledes den i denne Retning vil blive anvendt af Domstolene. Jeg troer derfor, at dersom hele Lovforslaget med denne Paragraph skulde egne sig til i sin Tid at udgaae som Lov, maatte nødvendigviis denne Paragraph omredigeres i den Retning, jeg her har tilsladt mig at antyde, og ligesom den ærede Rigsdagsmand, der fører Ordet for Forslagsstilleren, har lovet at ville tage Hensyn til de Bemærkninger, som jeg maatte fremsætte, saaledes maa jeg paa den anden Side ogsaa erklære mig fuldkommen villig til at conferere med de Herrer Forslagsstillere, naar de maatte ønske, at jeg skal under Sagens videre Behandling give Oplysning om, hvorledes jeg mener, at Paragraphen nødvendigviis maa forandres. Dette kan i det Væsentligste skee ved en Omredaction, naar den skal udtrykke det, som de Herrer dog efter min Formening have tilsigtet, uagtet jeg ikke kan finde, at det er udtrykt.

Dankjer: Da jeg har den Ære at føre Ordet paa Heres Begne, og vi ikke kunde have havt Leilighed til at conferere med hinanden om de Modbemærkninger, som bleve fremsatte, navnlig af den høitagtede Justitsminister, saa skal jeg ikke kunne erklære mig nærmere over hans Foredrag, førend en saadan Conference har fundet Sted. Kun skal jeg bemærke, at det naturligtviis aldrig har været vor Mening, at en Bogtrykker skulde være fri for Ansvar, fordi han ikke havde sat sit Navn paa Skriftet. Hvad angaaer det af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste District (Spandet) stillede Forslag, at Paragraphen skulde reent udgaae, da kan jeg naturligtviis paa ingen Maade indgaae derpaa. Jeg troer, at det er Prøvestenen for en Presseløvs Liberalitet og Godhed, at træffe Bestemmelser og klare Bestemmelser om hvem Ansvar skal paa hvile. Skulde det være saaledes, som den ærede Rigsdagsmand foreslaaer, saa skal der hver Gang en Presseforfeelse er begaaet, og den træder anonym frem, anstilles Undersøgelser, som ville for Pressen og Forfatteren være af en meget forhadt Charakter, ligesom det ligeledes er nødvendigt, naar denne Forbrydelse skal behandles aldeles i Analogie med alle andre Forbrydelser, at man ikke nøies ene med at drage den saakaldte Hovedmand til Ansvar, men Forfeelsen, som altid maa være fuldbrydet ved Hjælp af Flere, maatte føre med sig, at Mangfoldige ogsaa maatte blive dragne til Ansvar. Jeg troer, at dette vil være en nødvendig Følge af den ærede Rigsdagsmands Forslag. Om den ærede Rigsdagsmand ved en saadan Foranstaltning kommer Bogtrykkeren og Boghandleren bedre til Hjælp, end ved ikke at gjøre det til Pligt for Bogtrykkeren at navngive sig, det er vistnok meget tvivlsomt, og vil man spørge Bogtrykkerne og Boghandlerne derom, saa troer jeg vistnok, at de ikke ville sige, at den ærede Rigsdagsmand vilde gjøre dem en meget god Tjeneste ved en saadan Foranstaltning.